

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Силистра, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Теодора В. В.

Членове: Добринка С. Стоева
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Мирена В. Стефанова
като разгледа докладваното от Теодора В. В. Въззивно гражданско дело № 20233400500255 по описа за 2023 година

Настоящото дело е образувано по въззивна жалба, предявена от Т. Д. Б., ЕГН*****, чрез адв. В. Маринова от АК, гр.Силистра, против решение № 95 от 10.05.2023г по гр.д. № 197/ 2021г по описа на Тутраканския районен съд, в частта, с която са ОТХВЪРЛЕНИ като неоснователни предявените от него искове срещу ответника Р. М. Б., с ЕГН *****, от ищецът Т. Д. Б., с ЕГН *****, за установяването на правото му на собственост, придобито на осн. чл. 23, ал. 1, във вр. с чл. 22, ал. 1, изр. 1, предл. 3 от СК по време на брака му с ответника чрез трансформация на лични средства, дарени му от родителите му, върху:

1. Нива с площ 1 000 кв. м., четвърта категория, с идентификатор № 52338.16.17 (петдесет и две хиляди триста тридесет и осем, точка, шестнадесет, точка, седемнадесет) по кадастралната карта на землището на с. Ножарево, общ. Главиница, одобрени със Заповед № РД-18-1739/22.10.2018 г. на ИД на АГКК, намираща се в местността “БЕЙТАРЛЪ 16”, при съседни имоти с идентификатори: № 52338.16.29, № 52338.16.28, № 52338.16.18, № 52338.22.3 и № 52338.16.16 (съгласно Скица № 15-258450-12.03.2021 г. изд. от СГКК - гр. Силистра);

2. Нива с площ 12 004 кв. м., четвърта категория, с идентификатор № 52338.4.20 (петдесет и две хиляди триста тридесет и осем, точка, четири, точка, двадесет) по кадастралната карта на землището на с. Ножарево, общ. Главиница, одобрени със Заповед № РД-18-1739/22.10.2018 г. на ИД на АГКК, намираща се в местността „ЮРТЛУК 4”, при съседни имоти с идентификатори: № 52338.4.21, № 52338.4.30, № 52338.4.19 и № 52338.4.4 (съгласно Скица № 15-258455-12.03.2021 г. изд. от СГКК - гр. Силистра).

Жалбоподателят счита, че решението на първоинстанционния съдв тази част е неправилно, изтъкнали са нарушения на закона, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост при обсъждане и преценка на доказателствата, поради което моли въззивната инстанция да го отмени и постанови ново, с което да уважи

исковата му претенция изцяло. Претендира разноси . В с.з. пред тази инстанция се явява лично и с адв. Маринова, която поддържа жалбата.

Писмен отговор в срока по чл. 263 ГПК е постъпил от въззиваемата Р. М. Б., ЕГН н ЕГН *****, чрез адв. Ж. В. от АК, гр. Варна, с който оспорва жалбата като счита, че всички изложени в нея доводи са несъстоятелни , а решението на РС в обжалваната от Т. Б. част - правилно.

Въззивна жалба срещу същото решение е предявила и Р. М. Б., ЕГН *****, чрез адв. Ж. В. от АК, гр. Варна, но в частта, с която са уважени частично предявените против нея искове, като РС е ПРИЗНАЛ ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на нея, че ищецът Т. Д. Б., с ЕГН *****, с посочен по делото адрес: общ. Главиница, с. Ножарево, ул. „Трета” № 2, притежава правото на индивидуална собственост, придобито на осн чл. 23, ал. 1, във вр. с чл. 22, ал. 1, изр. 1, предл. 3 от СК по време на брака му с ответника чрез трансформация на лични средства, дарени му от баща му Д. Б. Салим, върху:

1. Дворно място с площ от 952 кв. м., с идентификатор № 15031.501.391 (петнадесет хиляди тридесет и едно, точка, петстотин и едно, точка, триста деветдесет и едно) по кадастралната карта на землището на гр. Главиница, одобрена със Заповед № РД-18- 109/18.12.2008 г. на ИД на АГКК, с административен адрес: гр. Главиница, ул. „Витоша” № 29, при съседни имоти с идентификатори: № 15031.501.1129, № 15031.501.392, № 15031.501.390 и № 15031.501.389 (съгласно Скица № 15-259228–12.03.2021 г., изд. от СГКК - гр. Силистра), заедно с построените в имота:

1. Едноетажна еднофамилна жилищна сграда със застроена площ 121 кв. м., с идентификатор № 15031.501.391.1 (петнадесет хиляди тридесет и едно, точка, петстотин и едно, точка, триста деветдесет и едно, точка, едно, в която са обособени (съгласно Скици № 15-259266-12.03.2021 г. и № 15-259259-12.03.2021 г., изд. от СГКК - гр. Силистра):

1. Самостоятелен обект със застроена площ 60 кв. м., с идентификатор № 15031.501.391.1.1 (петнадесет хиляди тридесет и едно, точка, петстотин и едно, точка, триста деветдесет и едно, точка, едно, точка, едно), с предназначение: „Жилище, апартамент”;

2. Самостоятелен обект, със застроена площ 30 кв. м, с идентификатор № 15031.501.391.1.2 (петнадесет хиляди тридесет и едно, точка, петстотин и едно, точка, триста деветдесет и едно, точка, едно, точка, две), с предназначение: „За търговска дейност”;

2. Полумасивна едноетажна еднофамилна жилищна сграда със застроена площ 40 кв. м., с идентификатор № 15031.501.391.2 (петнадесет хиляди тридесет и едно, точка, петстотин и едно, точка, триста деветдесет и едно, точка, две).

Счита, че в тази част решението е неправилно и недопустимо, като развива доводи, свързани с незаконосъобразност на същото и необоснованост с оглед фактите по делото. Въпреки твърдението за недопустимост, конкретни доводи в жалбата в тази насока няма. В с.з. пред тази нистанция се явява лично и с адв. В., като, черз последнат,а поддържа отговора на жалбата на Т. Берки, както и предявената от нея въззивна жалба.

В срока по чл. 263 ГПК не е постъпил писмен отговор от въззиваемия по него Т. Д. Б., ЕГН*****, въпреки предоставената му процесуална възможност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и доказателствата по делото, прие за установено следното:

Жалбите са предявени от надлежни старни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при спазени изисквания на чл. 259 и сл. ГПК, поради което са допустими.

Пред районния съд е заявена искова претенция с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, от ищеца Т. Д. Б., чрез адв. В. Маринова, за установяването на правото му на

собственост, придобито в индивидуално собственост на осн чл. 23, ал. 1, във вр. с чл. 22, ал. 1, изр. 1, предл. 3 от СК по време на брака му с ответницата Р. М. Мехмед, чрез трансформация на лични средства, дарени му от родителите му, върху процесните недвижими имоти, описани по – горе.

Според изложените в исковата молба и поддържани в с.з. пред двете инстанции, твърдения, парите за закупуване на имотите са предоставени от бащата лично на ищеца. След като сключили брак с ответницата през 2005 г. заживели в дома на родителите му в село Ножарево. Те никога не са разполагали със средства да осигурят минимално издръжката на домакинството и нуждите по отглеждане на двете им деца. Всички нужди на семейството били обезпечавани от родителите му, които им създали всички удобства и всички необходими средства за издръжка.

Според ищеца, ответницата през повечето време не реализирала никакви средства от трудови или други доходи, като едва преди няколко години започнала работа по трудов договор. Самият той работел по трудово правоотношение от 2017 г. с Община Главиница.

Предприемчивите родители на ищеца реализирали добри доходи от земеделска и животновъдна дейност, като баща му бил регистриран като земеделски производител, от което реализира сериозни годишни печалби. С доходите, които реализирало семейството на родителите му, закупували различни недвижими имоти - за задоволяване на жилищните си нужди, както и с цел обработка на земеделски земи за реализиране на различни видове селскостопанска продукция. По твърдения на ищеца, основната цел на родителите му била да заработват парични средства, които да му даряват лично на него, с които да може да закупува недвижими имоти, за му бъде осигурена финансова стабилност в живота му. Предвид личния характер на даренията, тези недвижими имоти били дарени лично и само на него, а не на него и съпругата му и представлявали изключение от режима на СИО по отношение на закупените от ищеца недвижими имоти, описани по - горе в настоящата искова молба, предмет на настоящото исково производство.

По отношение на имота в гр. Главиница, твърди, че договорената и заплатена продажна цена била в размер на 18 000 лв. тази сума била подарена лично на него в деня на сделката, като сключили договора за дарение, като ищецът изразил волеизявление, че приема дарението на тази сума, а родителите му заявили, че сумата му я даряват лично и само на него. Ищецът извършил плащането на сумата от 18 000 лв. по три сметки - съобразно дяловете на продавачите: Сумата от 6 000 лв. - превел на продавача Гинка Добрева Янкова, сумата от 4 000 лв. на продавача Виолета Димова Миладинова, сумата от 8 000 лв. на продавача Вела Димова Динкова, след което представили трите операционни бележки в кантората на нотариус Анелия Николова-Раева, за да потвърдят цялостното плащане на продажната цена за извършената покупко - продажба на недвижимият имот и да може да се пристъпи към вписване на нотариалния акт.

За сделката, касаеща земеделските имоти, ищецът заявява, че договорената и заплатена продажна цена представлявала изцяло лични негови средства, получени от дарение лично и само на него от двамата му родители. Дарението на сумата от 1 700 лв. било направено непосредствено преди сключването на сделка, на 09.08.2020 г. Те били с него лично, когато се разплащал с дарената му сума с продавачите и им я бил превел лично, изцяло и в брой, което било отбелязано в нотариалния акт.

Пасивността на ответницата по предявените искове с неподаването на отговор по чл. 131 ГПК и с липсата на възражения по доклада, предявен по реда на чл. 146 ГПК в с.з. от 11.10.2022 г. в първоинстанционното производство, е преклудирало парвото и да представя доказателства, като единствената и възможност, според константната съдебна практика, е да изложи правни доводи във връзка с оспорване на активната легитимация на ищеца като носител на спорното материално право.

В тази връзка, съдът намира, че св. показания на продавачите по договора от 2015

г. относно недвижимия имот в гр. Главиница - свид. Янкова и Миладинова, напълно се припокриват с версията, изложена в исковата молба, че бащата на ищеца носел торба с пари, която след изповядване на сделката предал на сина си и заявил, че ги дава лично на него, след което тази сума била внесена от ищеца по техните сметки. Вярно е, че тези показания са колебливи относно твърдението на свидетелките, че ответницата не е присъствала, защото от приетата пред РС почеркова експертиза се установява, че текстът в платежните нареждания е изпълнен от нея, но този факт няма пряко отношение към собствеността на парите. Не е налице и забрана за св. показания по чл. 164 ГПК за договори, сключени между близки роднини, каквито са ищецът и баща му, каквото възражение има от страна на ответницата. Последната не може да обори показанията на св. Янкова и Миладинова и чрез предоставената и пред тази инстанция възможност да представи банкови документи, защото не успя да се снабди с такива.

В крайна сметка, въпреки изложените от ответницата доводи, че семейството на страните по настоящото дело е разполагало със средства да закупи имота, че бащата на ищеца е регистриран като земеделски производител едва пет месеца преди покупката на имота в Главиница и че стопанската дейност се е реализирала от тях и печалбата е била за тях, а бащата е бил регистриран като земеделски производител за данъчни и фискални облекчения към пенсионерите, преклудираната възможност за ответницата да докаже твърденията си, правят меродавни единствено свидетелските показания, според които сумата от 18 000 лв. е предоставена на ищеца от баща му след изповядване на сделката. Тези показания не могат да се противопоставят и на показанията на св. Ахмед, майка на ответницата, първо защото те са преклудирани, и второ – защото по-скоро се изказват предположения и догадки от лице, близко на ответницата, а показанията на св. Янкова и Миладинова са конкретни и същите не са обвързани с интерес от изхода на делото.

Ето защо, съдът счита, че предявената от Р. М. Б. жалба е неоснователна и решението следва да бъде потвърдено в тази част, тъй като трансформацията на лични средства на ищеца е доказана.

От събраните пред РС доказателства по отношение покупката на нивите през 2020 г., установеното противоречие между твърденията на ищеца относно цената им от 1700 лв. по НА и завеното от св. Шефкъ, негов баща, че е палтил без синът му да знае на продавачите 25 000 лв. от своите пари, за да купи на сина си и само на него процесните ниви, РС правилно е възприел, че поради признаването на неизгодния за ищеца факт, че цената на нивите е 1700 , а не 25000 лв., на ответника не може да бъде противопоставена симулативността на договора за покупко - продажба по отношение на договорената цена, тъй като Р. Мехмед не е участвала в сключването на сделката, поради което съгл. чл. 165, ал. 2 от ГПК по отношение на нея не може със свидетелски показания да бъде установяван факта, че действително договорената цена е 25 000 лв. В тази връзка съдът правилно е приел, че е обвързан да приеме, че договорената и заплатена цена на нивите е 1 700 лв. При тази цена и при анализ на трудовите доходи на страните през периода преди закупуване на нивите, РС е напярвил резонния извод, че сумата от 1700 лв. спокойно можела да бъде отделена от бюджета им , дори и да се приеме, че всички доходи от земеделската дейност, в които се доказва, че са участвали и страните с личен труд през цялото време, да са били приход на земеделския производител – бащата на ищеца, независимо от приноса на младото семейство с труд. Ето защо, правилно РС е приел, че трансформацията на лични средства по отношение на втората сделка не е доказано, поради което нивите са придобити в режим на съпружеска имуществена общност, която след прекратяването брака се е трансформирала в обикновена съсобственост при равни права на страните, като по този начин ищецът е собственик на 1/2 ид. ч. от процесните ниви, но на правно основание, различно от предявеното.

В тази връзка съдът намира за неоснователна и жалбата на Т. Б. по отношение на

тази част от първоинстанционното решение.

Предвид неоснователността на жалбите, съдът счита, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло, а страните следва да си платят взаимно направените разноски за тази инстанция.

Съгласно представените писъци по чл. 80 ГПК, разноските на въззивницата възлизат на 605 лв., от които 600 лв. за адв. възнаграждение. Разноските на ответника възлизат на 6000 лв., изцяло за адв. възнаграждение. Страните са направили възражения за прекомерност. Имайки предвид, че с постановяването на решение по дело С-438/22 на съда на ЕС в Люксембург, минимумът по Наредбата за адв. възнаграждение вече не е рамка за определяне на прекомерността, както и като взе предвид, че фактическата и правна сложност на делото и извършената по него работа от страна на адвокатите е съизмерима, като тази на адв. В. дори обхваща и изготвяне на отговор по чл. 263 ГПК на жалбата на ищеца, а такъв последният не е депозирал по жалбата на ответницата, въпреки, че е заплатил хонорар от 2500 лв., съдът счита, че 600 лв., е адекватния размер на адв. възнаграждение и до този размер следва да бъдат намалени дължимите от ответницата разноски по делото в полза на ищеца. Възражението за прекомерност на адв. възнаграждение на адв. В. съдът намира за неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от тези съображения, Окръжен съд – Силистра

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 95 от 10.05.2023г по гр.д. № 197/ 2021г по описа на Тутраканския районен съд, ИЗЦЯЛО.

ОСЪЖДА Р. М. Б., с ЕГН *****, да заплати на Т. Д. Б., с ЕГН *****, направените разноски по делото пред тази инстанция в размер на 600 / шестстотин / лв., представляващи адв. възнаграждение, намалено поради прекомерност.

ОСЪЖДА Т. Д. Б., с ЕГН *****, да заплати на Р. М. Б., с ЕГН *****, направените разноски по делото пред тази инстанция в размер на 605 / шестстотин и пет / лв., представляващи адв. възнаграждение в размер на 600 лв. и ДТ за препис в размер на 5 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния Касационен съд на Р България в едномесечен срок от получаването му от страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____